Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Defoe, Daniel.
Titel | Title:	En smuk Historie om Robinson Crusoe, som ved Skibbrud blev henkastet paa en menneskетom Ø, hvor han alene henlevede over 20 Aar, tilsidst med en Vild til Selskab, og hvorledes han atter blev reddet og kom til sit Hjem : en sand Begivenhed.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Jul. Strandbergs Forlag, 1868
Fysiske størrelse | Physical extent:	36 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

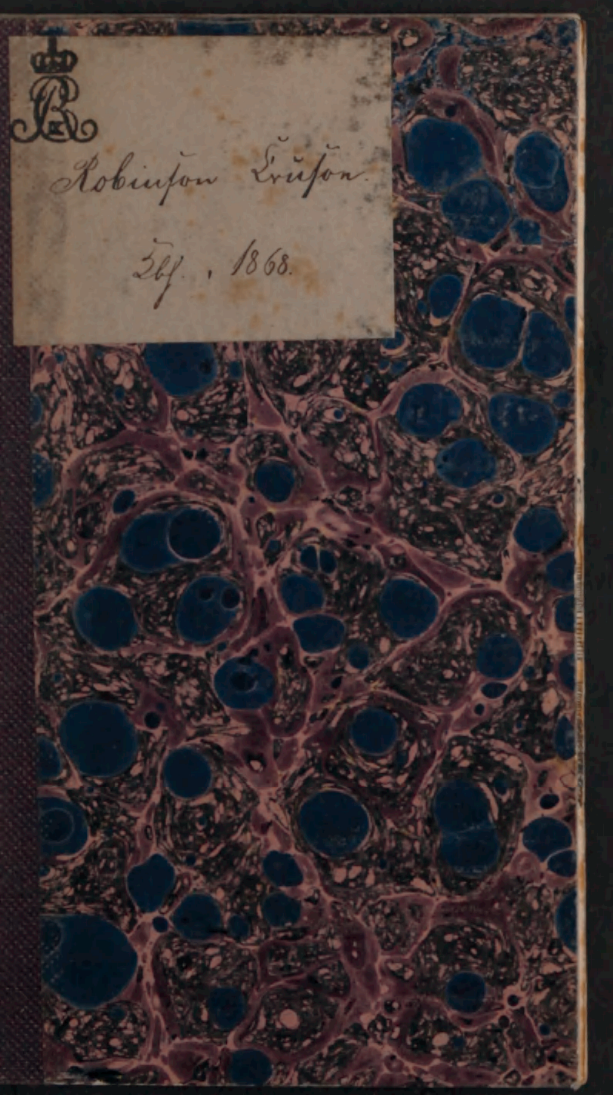
Robinson Crusoe.
Zbf. 1868.

59.-173.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020339471

En smuk Historie om

Robinson Crusoe,

som ved Skibbrud blev henkastet paa en menneskefom Ø, hvor han alene henlevede over 20 Aar, tilsidst med en Vild til Selskab, og hvorledes han atter blev reddet og kom til sit Hjem.

En sand Begivenhed.

Priis: 12 Skilling

Kjobenhavn.

Jul. Strandbergs Forlag.

Faaes i Boghandelen, Holmensgade 18, Stuen.

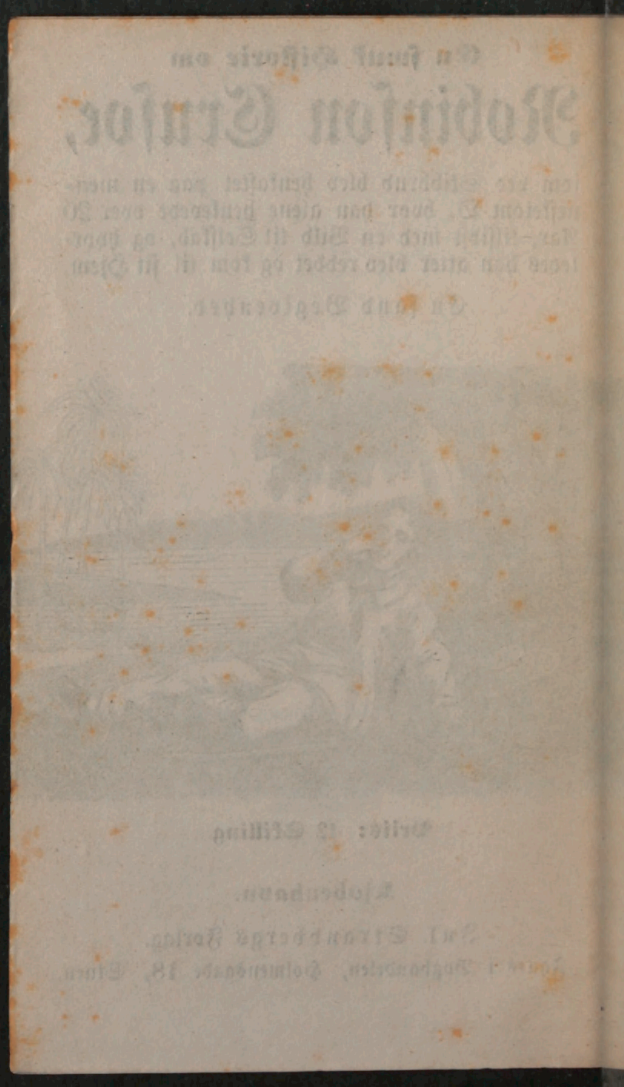

Robinson Crusoe var kommet til Verden og voxet op under særdeles heldige Vilkaar. Hans Fader var en retskaffen Handelsmand, almindelig agtet og havde erhvervet sig en Formue, der vilde komme Sønnen tilgode, naar denne efter hans Livs varmeste Ønske fulgte ham i Forretningen og fortsatte den, naar den alderstegne Forretningsmand skulde til at slaae en sidste Facitstreg paa hans Hovedbogs sidste Side og lukke Bogen til for sit travle Livs Virksomhed herneden. Dette Ønske havde hos den gamle Mand slaaet saameget dybere Rødder, som han tidligere havde mistet to Sønner, til hvem han havde knyttet sit faderlige Haab. Den ældste faldt i Flandern som Officier i en Træfning med Spanierne; den anden Søn var derimod sporløst forsvunden, uden at nogen Efterretning fra ham nogensinde naaede til Fædrehjemmet. At Robinson allerede fra sine tidligste Aar viste en uimodstaaelig Lyst til at komme ud i Verden, til at prøve Eventyr, og saaledes følte sig særlig tiltrukken af Sømands-

ſtanden, voldte Forældrene ved Mindet om deres to ældſte Børns Tab en Uro, der voxede med hver Dag. Lokkende Fremtidsudſigter, kjærlige Raad, alvorlige Formaninger og Advarſler, — Alt var ſpildt overfor det ſkjebnesvangre Hang til det Eventyrlige og Ubekjendte, der opfyldte Robinſons Indre, og en Dag, da han gik nede ved Stranden, ſom ſædvanlig i gøglende Drømme om det ubekjendte Fjerne hiinſides det ſtore Hav, traf det ſig ſaaledes, at en Ungdomsven af ham — Søn af en Skibskapitain — lokkede ham til at tage en lille Tour med paa hans Faders Skib. Robinſon var let at lokke, og uden ſine Forældres Vidende og Villie, uden at være forſynet hverken med de fornødne Penge eller Klæder forlod han ſin Fødeby York. Selv paa denne korte Reiſe ſendte Forſynet ham et Varſel, om han havde forſtaaet det, idet der efter et Par Dages Seilads opkom en forfærdelig Storm, der ſplintrede det ſtore, ſtærke Skib og truede med at begrave Mandſkabet i det oprørte Dyb; kun med den yderſte Nød bleve de Ulykkelige frelſte fra Døden, bragte iland og ankom omſider til London. Snart glemte Robinſon imidlertid den udſtandne Fare og de gode Forſætter, ſom Dødens Nærhed havde fremkaldt; han ſtiftede nye Bekjendtſkaber og befandt ſig nogle Dage efter paa Veien til Guinea. Straffen fulgte Forbrydelſen. Under de canariſke Øer blev Skibet overfaldet af en Sørøver; efter en kort Kamp blev Skibet entret og de af Mandſkabet, der reddede Livet, bleve lagte i Lænker og førte

bort som Slaver til ukjendte, fjerne Egne. Sørøverkapitainen tog sig af Robinson og gjorde ham til sin Slave, og som saadan var Robinson hos ham i to Aar i hans Hjemstavn. Da saae han engang Leilighed til at flygte bort i en af sine Herres Chaluper; paa denne Flugt medtog han en mauriſt Dreng, der var ombord hos ham paa Fiſkefangſt og som han ei turde lade komme i Land. Efter femten Dages farefuld Seilads langs Kysten blev han tilligemed sin Reisefælle optagen af et spanſt Skib og tog med dette til Brasilien. Spanierens Bestemmelsessted. Det spanske Skib lagde efter tre Ugers Forløb bi i Bahia de Todos los Santos (Alle Helgenes Havn). I Brasilien arbeidede Robinson sig lidt efter lidt frem og eiede tilsidst i Nærheden af St. Salvador, en god lille Sukkerplantage som han efter en fire paa femte Aar havde faaet i en prægtig Drift. Da fik han og hans Naboer en ulykſalig Idee, der for vor Helts Vedkommende skulde drage saa skrækkelige Følger efter sig. Til at drive Plantagerne manglede man den fornødne Arbeidskraft og man besluttede derfor at skaffe denne tilveie ved at tilforhandle sig endeel Negere paa den guineaske Kyst. Som Commissionair ved denne Handel blev den bereiste Robinson valgt; et Skib blev udrustet og efter en hjertelig Afsked, ledsaget af gode Ønster og et godt Haab, seilede han bort, ottende Aarsdagen efter sin Flugt fra Fædrehjemmet: Den 1ste September 1659. Denne ulykkelige Expedition endte med at de efter en vedholdende og stærk Storm

som Skibbrudne løb paa en Sandbanke; Mandskabet thede til Baaden og søgte i denne at naae Land, men det skrøbelige Fartøi knustes i Brændingen, hver Mand blev opslugt af de høie, skummende Bølger, og den Eneste, der frelstes, var Robinson, der i bevidstløs Tilstand blev kastet op paa Land.

Da Robinson Crusoe kom til sig selv efter en lang Besvimelse, havde Stormen fuldstændig lagt sig; han saae sig om, — han var ene, ganske ene. Det nys saa vrede Hav kastede endnu af og til en mægtig, fraadende Bølge op mod Land som i dulgt Harme over det undslupne Bytte, og saa syg paa Sjæl og Legeme, Robinson end var, maatte han dog møisommelig slæbe sig fra Stranden længere ind i Landet for at undgaae at blive revet tilbage i Havet. Efter en Hvile gjenvandt han nogle af sine Kræfter og maatte nu tænke paa et sikkert Tilflugtssted for Natten, hvis der fandtes vilde Dyr der i Landet, og det eneste Middel til at undgaae et saadant Angreb fandt han ved at klattre op i et Træ, hvor han bandt sig fast til en stærk Green, og saaledes oppebiede Morgenen.

Endelig var Natten tilende; men alt som Dagen grydede, voxede Fortvivlelsen i hans Bryst, og han følte det som en Himlens Forbandelse at netop han skulde være den Eneste, der blev reddet fra den øieblikkelige Død for at blive henslængt paa et øde Sted, fjernt fra hele den øvrige Verden, for maaskee at lide en langsom Hungersdød eller blive et værgeløst

Offer for vilde Dyr eller hine Egnes ligesaa vilde og blodtørstige Mennesker. Han besteg en Høi og skuede langt til alle Sider, alt Haab om en mulig Redning var dermed brudt, thi han befandt sig paa en øde Ø, og med Undtagelse af en lille Gruppe af mindre Øer i nogen Afstand, mødte hans Blik kun det vidtstrakte Hav; han kaldte denne sin Ø „Fortvivlelsens Ø" og maatte nu for Alvor tænke paa at opslaae sin Bolig her. Det forliste Skib var om Natten drevet længere ind mod Strandbredden og blev nu Stykke for Stykke sønderslaaet af Bølgerne. For om muligt at redde Noget forinden Alt blev ødelagt, svømmede han ud til Skibet og det lykkedes ham at komme ombord. Ved at lave en Tømmerflaade fik han ogsaa endeel Sager bragt iland og ventede sig i sin Ensomhed god Nytte deraf, men tilsidst splittedes Skibet, og Robinson maatte nøies med hvad der som Bragstumper kastedes ind mod Stranden af Bølgerne.

Robinson valgte til sin Bolig en Grotte, der paa den ene Side beskyttedes af en Klippe; for at befæste den paa den aabne Side og gjøre den stærk mod et muligt Angreb af Vilde, plantede han Side om Side to tætte Rækker af unge Træer, som han gravede op i Skoven; Aabningerne mellem Træerne flettede han til med Grene og fyldte med Jord, og saaledes havde han faaet en Indhegning, han ansaae stærk nok til at trodse enhver Fjende, der her kunde møde ham, og til yderligere Sikkerhed havde han istedetfor en Indgang indrettet sig

en Stige, som han kunde trække til efter sig, naar Indhegningen var besteget. At et saadant Arbeide med høist ufuldkomne Redskaber og Robinsons Mangel paa Indsigt maatte kræve lang Tid, er en Selvfølge, men det var da forresten hans mindste Sorg, han havde jo Tiden for sig. Ofte fik han Leilighed til bittert at beklage og til at bebreide sig selv at hans Ungdomstid var glebet saa ørkesløs hen; han savnede den fornødne Indsigt i mangfoldige Ting, og Kundskaber ofte med Hensyn til rene Bagateller, som nu kostede ham meget Hovedbrud. Saaledes gik han i bestandig Frygt for den sig nærmende Vinter, som han var vant til i sin Hjemstavn, og som han her ikke vidste hvor lang eller hvor streng den var, hvorfor det var ham særlig om at gjøre at samle et betydeligt Forraad af Levnetsmidler. I dette Øiemed foretog han sig længere Udflugter paa Øen, bevæbnet med en Øxe, der bestod af en tung, skarpbannet Steen, hvori der gjennem et naturligt Hul var stukket et Skaft; desuden havde han en Bue, han selv havde forfærdiget sig, og en Bunke Pile samt et langt Spyd. Han var endnu i bestandig Frygt for vilde Dyr og Mennesker, skjønbt han havde al Grund til at troe, at Øen var aldeles ubeboet.

For at holde sig lidt bekjendt med Tiden havde Robinson indrettet sig en Kalender ved paa et tykt Træ at betegne hver Dag ved en Streg, hver Uge ved en særskilt Streg og ligeledes Maaneden og Aaret for sig. Ifølge denne

Kalender skulde nu Vinteren være stærkt i Anmarsch, men til hans Forbauselse vilde den ikke komme. Derimod blev han uventet overfaldet af et forfærdeligt Skybrud, der vedvarede i længere Tid og satte Alt under Vand, og Robinson havde Besvær med at holde Vandet ude. Da denne Regn med afvexlende Styrke havde holdt ved i et Par Maaneders Tid, blev Veiret atter straalende; Robinson kunde atter komme ud, hvor han til sin Forbauselse saae Alt spire frem med en forøget yppig Frugtbarhed. Han gjenoptog da sine Udflugter efter spiselige Ting, thi hidtil havde han levet af Restbeholdningen af Skibsforraadet i Forbindelse med Østers, Skildpadde, hvoraf der laae rigeligt ved Stranden, samt Cocosnødder. Paa en saadan Udflugt fandt han en Slags Frugt, hvis Blade laae ovenpaa Jorden, medens Frugten selv var under det øverste Jordlag; denne æbledannede Frugt havde vel en bitter Smag, men vor Eneboer tog dog et Par Stykker med hjem for at experimentere med dem; thi han havde lidt efter lidt gjort sig det til Vane ikke at lade Noget uforsøgt. Ved at lægge dem i den hede Aske forandrede Smagen sig ogsaa paa en forunderlig Maade og det Bittre faldt aldeles bort, — det var nemlig Kartofler, som dengang endnu ikke vare kjendte i Europa.

En Nat vaagnede Robinson ved en Støi, som om alle Elementer vare satte i Bevægelse og rasede med hele deres overnaturlige Kraft; Jorden bævede og rystede som i Skræk, og Robinson syntes at mærke, at Klippestykkerne,

hvoraf hans Bolig dannedes, bevægede sig; forfærdet styrtede han ud, og neppe stod han under aaben Himmel før et stort Klippestykke styrtede ned og bedækkede det Indvendige af hans Hule, medens Jord, Klipper og Træer rystede i en underjordisk Krampetrækning. — en Minut, og Robinson vil være bleven knust. Denne Jordrystelse varede endnu nogen Tid, men afløstes derpaa af en stærk Regn med Lyn og Torden.

Da Uveiret var overstaaet maatte Robinson til at ordne det lidt i sin Bolig, hvor Alt var kastet hultertilbulter; især kostede det ham Møie at faae det store Klippestykke bort, men ved Hjælp af en Løftestang lykkedes det ham omsider, og han saae nu, at Forsynet her havde gjort ham en stor Tjeneste, idet det ikke alene havde gjort hans Hule større, men tillige skaffet ham en hemmelig Udgang, som han kunde benytte i Tilfælde af et Overfald. Da han atter var kommet lidt i Orden, foretog han en længere Tour omkring paa Øen, ved hvilken Leilighed han traf en Art Dyr, han ikke hidtil havde seet, og som han antog maatte være lidt i Familie med Kamelerne, fordi de havde en lille Pukkel paa Ryggen; det var Lamaer; han dræbte en af dem, flaaede den og kogte den paa en Maade, som han havde læst de Vilde bare sig ad, idet han bankede Kjødet mørt mellem to Steen, hvorpaa han lagde det i et Hul i Jorden, bedækkede det med store Blade og lagde Jord ovenpaa. Efter Omstændighederne fik han en ret behagelig Spise

deraf. Men nu besluttede han at fange et Par Lamaer for at lægge sig en Huusdyrsdrift til; og da disse Dyr vel ikke vare vante til slige Efterstræbelser fangede han den næste Dag uden stort Besvær en Moder med to Unger; derpaa indrettede han en Stald, hvor Dyrene snart følte sig heelt tilfredse. Da Den havde en Overflødighed af Fugle, lykkedes det ham en Dag at fange en smuk Papegøie, som han gjorde sig en Fornøielse af at lære at udtale forstjellige Ord; den kaldte han Pol.

Robinson undte sig aldrig en ledig Time, stjønt Tiden var overladt ham i et saa rigeligt Maal. En Masse Smaating, saavelsom store Ting, som vi herovre i Europa ikke savne, fordi vi altid have dem ved Haanden, maatte Robinson jo først forfærdige og for at forfærdige dem maatte han først gjøre sig Værktøi, og Alt gik naturligviis med en uendelig Langsomhed og kunde kun fuldføres ved Flid og Udholdenhed. Saaledes maatte han fornemmelig til at forfærdige sig en Klædning, da hans europæiske Dragt var total opslidt. Dertil benyttede han Lamaskind, som han imidlertid maatte benytte i ugarvet Tilstand. Ligeledes var det nødvendigt at sørge for Vaaben og for sit huuslige Forraad; det lykkedes ham at flette to Kurve, hvorved han kunde benytte Lamaen som Bæredyr, saa at han lettere kunde forsyne sig med det fornødne Oplag af Fødemidler til Regntiden, og saaledes gik lang Tid hen, indtil han pludselig overfaldtes af en Ulykke, der forskrækkede ham i langt høiere Grad end hiin

Jordrystelse, — han fik Feberen. Uden Læge og Medicin, uden et Menneske til Trøst og Hjælp, uden at kjende et eneste Middel mod denne frygtelige Sygdom, laae den stakkels Eneboer og vansmægtede i sin Hule og led de grusomste Piinsler. Døden var en Velgjerning, som han længtes efter; men den nærmede sig saa langsomt, at han for hvert Secund der gik led alle dens martrende Qvaler. Flere Dage og Nætter var han saaledes det elendigste Menneske og vaandede sig paa sit Leie i Angst og Smerte; snart dirrede hvert Lem i isnende Kulde, snart var hans Legeme som en eneste fortærende Glød. Han var saa mat, at han ikke kunde staae op og gaae hen til den i Nærheden liggende Kilde for at lædske sin brændende Tørst. Hans tro Lamaer laae med spændte Yver og led med deres Herre, det var ham umuligt at malke dem. Endelig var Krisen overstaaet, men hans egentlige Helbredelse skred kun langsomt frem.

Da han var fuldkommen rask, besluttede han sig en Dag til at foretage sig den længste Reise paa Øen, han endnu havde vovet, da han bestandigt holdt sig i Respect for vilde Mennesker og Dyr. Han iførte sig altsaa sin Lamaklædning, og med sine Vaaben og den fornødne Fourage, begyndte han en Rundreise i sit ubekjendte Rige. Han havde saaledes vandret et Par Dage omkring og forundret sig over, at hele den øvrige Deel af Øen var i langt høiere Grad frugtbar end netop den Deel han benyttede; men ligesom han aller-

bedst gik og drøftede med sig selv en Plan om at flytte hen til denne frugtbare Deel, standsede han som naglet til Stedet, medens Rædslen isnede Blodet i hans Aarer. Han kunde umuligt tage feil; uden at vide det var han pludselig standset ved et Sted, hvor der var Spor af en stor Ild, og rundt omkring laae spredt paa Jorden Hovedskaller, og forskjellige Knokler og Lemmer af Mennesker; Alting viste, at der paa Robinsons Ø var holdt et af hine afskyelige kannibalske Maaltider, der maatte opfylde enhver Civiliseret med Skræk og Bævmelse. Da han atter fik Herredømmet over sig selv styrtede han bort i panisk Skræk.

Fra den Dag var vor Eneboers idylliske Ro forstyrret og den Frygt for Vilde, han fra først af havde næret i saa høi Grad, men som ved hans fleeraarige Ophold paa Øen, uden at træffe nogetsomhelst Spor lidt efter lidt var veiret hen, — den traadte nu atter frem og med større Styrke end tidligere eftersom den nu støttede sig paa Virkelighed og ikke som forhen paa en uvis Indbildning.

Tiden skred imidlertid frem uden at noget yderligere Tegn paa de Vildes Nærhed viste sig; Frygten falmede vel, men den var dog større end før hiin Dag og han anvendte ialtfald flere daglige Forsigtighedsregler, medens han nu for virkelig Alvor optog og drøftede en Tanke, han allerede længe havde bevaret uden at benytte den, nemlig om muligt at forfærdige en Baad og med denne søge at naae Fastlandet. Med saa daarlige Redskaber, som Robinson var i

Besiddelse af, var det unegtelig et storartet Arbeide, som krævede en næsten overmenneskelig Anstrengelse og Taalmodighed, men i denne Henseende var han i sit Eneboerliv blevet tilstrækkelig øvet. Han tog strax fat paa Værket, fældede et stort Træ, afhuggede Kronen og gav sig nu til at forme og udhule det med sin Steenøxe; men skjøndt han arbeidede hver Dag henrandt dog det ene Aar efter det andet med en næsten umærkelig Fremgang i dette Arbeide, saa at selv hans prøvede Taalmodighed ofte var nærved at svigte

At følge Robinson i hans daglige Liv under hans mangeaarige Ophold paa „Fortvivlelsens Ø" vilde blive trættende. Han arbeidede flittigt og søgte saa godt det lod sig gjøre at indrette sit Eneboerliv sikkert og bequemt. Han blev saa vant til denne afsondrede Tilværelse, at han næsten havde qvalt Længselen efter at komme tilbage til Europa; han følte mere og mere en ophøiet Bevidsthed vaagne i sin Sjæl med Livsmod og Kraft. Da han efter uendelig lang Tid dog fik sit Fartøi færdigt og med stort Besvær rullet i Søen, viste det sig imidlertid, at det duede til alt Andet end til at seile med og at han ialtfald med den umuligt vilde kunde naae Fastlandet. Vant til Skuffelser bar Robinson ogsaa denne sidste med stoisk Mod.

Næsten tyve Aar vare saaledes forløbne, da flere Begivenheder indtraadte efter hinanden og afgav nogle hidtil ukjendte Afvexlinger for den stakkels Eneboer. Efter en heftig Orkan

strandede et stort Skib paa den samme Sandrevle, der havde modtaget Robinsons Skib i sin Tid. Om Morgenen, da Stormen havde lagt sig, saae Robinson Skibet staae paa Grundret udenfor hans Bolig. Han fik derfor travlt med at danne sig en Tømmerflaade, med hvilken han med Ebben tog ud til Skibet, der var Vrag og forladt af Mandskabet; han tog en Ladning af de nødvendigste Gjenstande, navnlig Vaaben og Værktøi, ombord paa Tømmerflaaden og vendte tilbage med Floden. Da han saaledes havde forsynet sig med flere Ladninger, indtil Skibet tilsidst aldeles adsplittedes, begyndte et nyt Liv med forøget Travlhed for Robinson, som nu syntes sig at være det lykkeligste Menneske. Alt gik nu lettere for Haanden og snart havde han indrettet et Vaaningshuus, stort nok til at rumme alle hans nye Eiendele, — for ham existerede ikke mere noget Savn. Robinson havde ogsaa for det mulige Tilfælde, at han i Fremtiden maaskee kunde træffe Nogen fra det forliste Skib, en Portugiser, medtaget alle dets Papirer, og nogle Æsker med Juveler og Guldstøv. Han havde nu ogsaa forsynet sig med europæiske Klædningsstykker, men gik dog, naar han tog paa Jagt, i sin Lamarustning, da han endnu nærede en ubestemt Frygt for de Vilde, saameget mere som han flere Gange havde seet Spor af at de kom over paa hans Ø for at holde deres kannibalske Maaltider. Om dette nu end kun vare kortvarige Besøg og som endda indskrænkede sig til den anden Deel af Øen, havde

Robinson dog Respect for et Sammenstød. Vilde Dyr havde Robinson aldrig truffet, kun en Art smaa Slanger, Hugorme, spraglede og smukke i Udseende, men giftige. For en saadan var han engang nær blevet et Offer, da han uforsigtig havde lagt sig et Øieblik tilhvile under aaben Himmel. Et Mirakel, men vel et af de smaa, hjalp ham, idet nemlig en Musqito stak ham saa smertelig i Ansigtet, at han med et Sæt foer op afsvøne, — og saae Faren (see Titelbilledet.)

Men havde end 20 Aar i fuldstændig Ensomhed, ved et Hav skilt fra hele den øvrige civiliserede Verden, vel dæmpet enhver Længsel efter Selskab i Robinsons Bryst, saa var denne Følelse dog ikke knust, og netop nu, da Lykken forholdsviis tilsmilede ham, vaagnede denne Længsel med forøget Styrke, og forbittrede ham Glæden; Synet af det europæiske Skib og af alle de europæiske Sager, der nu omgav ham, havde oppustet den hendøende Flamme og givet den Næring. I en saadan mismodig og mørk Stemning vandrede Robinson engang omkring paa Øen, medens Tausheden rundt om ham forøgede det Ensomme i hans Stilling og han følte sin forgelige Lod her i Livet med fordobblet Vægt efterhaanden som han fordybede sig i Fortiden, da han pludselig blev revet ud af sine Betragtninger ved et langt, skingrende, vildt Hyl, der fik ham til at fare sammen i den største Skræk; dog snart samlede han sig atter og med sin Flint i Anlæg betragtede han rolig

den Scene, der foregik for hans Øine. Han saae da en lille Flok vilde nøgne Mennesker, som ivrigt forfulgte en enkelt Vild, der havde et lille Forspring og som anspændte alle sine Muskler for at slippe fra sine Forfølgere, men da han vel nylig havde været bunden, var der noget Tungent i hans Løb, og under Hylen og Skrigen vandt de forfølgende Blodhunde længer ind paa ham; tilsidst maatte han give tabt i denne unaturlige Kamp, men Robinson besluttede at frelse ham, og idet han i sin besynderlige Lamaklædning og med Maske for Ansigtet, traadte frem paa den aabne Plads foran den vilde Flok, standsede de uvilkaarlig ved dette Syn; men dog uden at flygte. Ogsaa den forfulgte Neger standsede. Da løftede Robinson Flinten og affyrede et Skud mod de Vilde, som grebne af en panisk Skræk styrtede afsted i en uordentlig Flugt; kun den Forfulgte blev staaende, uvis om han havde en Fjende eller Ven i den Ildaand, der saaledes viste sig for ham i sin hele Majestæt. Robinson, der vilde spare Menneskeblod, selv om det var kannibalsk, og som desuden ikke vilde vise hele sin forfærdelige Magt paa eengang, havde sendt Skudet i Luften uden at Ladningen kunde ramme Nogen og affyrede ikke flere Skud; lænet til sin Flint betragtede han rolig de Vildes affindige Flugt, og det var med en glad Følelse at han saae dem springe i Kanoerne og styndsomt seile bort. Derpaa vendte han sig til den Tilbageblevne, der med en Blanding af Ærefrygt og Skræk betragtede den forunderlige Skikkelse

af menneskelig Form i den stive Lamarustning og med et ubevægeligt sælsomt Ansigt; og da Robinson aftog sit yderste Ansigt og fremviste et Aasyn, lyst, bevægeligt, med kraftig Skjægvæxt og Udtryk af Følelse, med to funklende Øine og en hvid Pande, da sank den stakkels Vilde i Støvet og bragte den Overjordiske sin Hylding; men i sin Glæde over endelig at finde et Menneske til Omgang, kunde Robinson gjerne have omfavnet og kysset den sorte Kannibal. Han nøiedes dog med at reise ham op og gav ham ved Tegn at forstaae, at Faren var overstaaet og at nu stod han under en høiere Beskyttelse. Den Vilde fulgte ham med en Slaves Lydighed og Ærbødighed, men da han kom ind i Robinsons Hule og saae Alt, hvad denne efterhaanden havde faaet dannet til sin Bequemmelighed efter europæiske Mønster, faldt han fra den ene Forbauselse i den anden, og han betragtede nu fuldt og fast sin Herre for en Troldmand.

Et nyt Liv begyndt nu baade for Robinson og hans nye Stalbroder, som fik Navnet Fredag efter den Dag, hvorpaa han blev befriet. En Mangfoldighed af nye Indtryk paatrængte sig dem Begge, for hver Dag de vare sammen. Robinson havde ikke alene en tro og villig Tjener i Fredag, men tillige en lærvillig Discipel, og der var Meget at lære ham, saa vor Helt fik fuldt op at bestille. Lidt efter lidt, om end kun langsomt, lærte de at forstaae hinanden, men det varede længe inden det stakkels Naturmenneske kunde betragte alt det, der

omgav ham, og som i hans Øine var noget af det Skjønneste man kunde træffe, som ligefrem naturlige Gjenstande; han vilde see Troldtøm i Alt, ligefra den snakkende Papegøie og ned til de forskjellige Uniformer og Klædninger, Robinson havde taget med fra det forliste Skib. En Dag kogte Robinson Suppe og forlod Kjøkkenet et Øieblik; Vandet begyndte da med Et at buldre og bobble, medens Fredag forfærdet stirrede paa dette nye Fænomen; men nu strømmede Vandet over Randen og sydede og brasede i Ilden. I den Tanke, at et Dyr muligviis var sluppet ned i Gryden og vilde fordærve Maden, stak Fredag sin Haand ned i det kogende Vand, men udstødte da ogsaa et Skrig, som Skræk og Smerte gav en saa vild Kraft, at Robinson forfærdet styrtede ind i Tanken om et pludseligt Overfald. Robinson maatte næsten smile ved at see den dandsende Fredag med fordreiede Ansigtstræk og rullende Øine holde den skoldede Haand høit i Veiret, og det varede længe, inden han kunde forklare Fredag det Naturlige ogsaa i dette besynderlige Tilfælde. Det kostede ogsaa stor Umage at faae Fredag vænnet til Skydevaaben og han bevarede længe en Skræk derfor, som kunde blive skjæbnesvanger i et kritisk Tilfælde.

Det begyndte dog lidt efter lidt at gaae fremad med Fredags Opdragelse, paa hvilken Robinson ogsaa anvendte megen Flid, og da de først kunde begynde at tale sammen og understøtte deres Tegn med forstaaelige Ord, gik det mod Maalet med raske Skridt. Fre-

dag var et ungt Menneske og af Naturen begavet med gode Evner, som Robinsons prøvede Taalmodighed forstod at lede med Sindighed og Omhu; det aldeles Nye havde tillige en forøget Interesse for dette uciviliserede Naturmenneske og bragte ham til at anspænde alle sine Evner. Saaledes henrandt Dagene hurtigere end nogensinde, indtil Robinson atter optog den Tanke, at forfærdige et Fartøi for med dette at naae Fastlandet. Han gjorde Fredag deelagtig i sine Planer, og skjøndt denne vel ikke ret kunde forstaae, af hvad Grund han vilde flytte fra et saa prægtigt Opholdssted, hvor han havde Alt, hvad han kunde ønske, gik han dog med sand Interesse ind paa sin Herres Beslutning og lovede at følge ham trofast. De toge altsaa i Forening fat paa Værket og med større Fremskridt end ved Robinsons første Forsøg, da han var alene; thi deels havde de Værktøi fra det forliste Skib, deels havde Fredag sin egen uciviliserede Maade at udhule et Træ paa, nemlig ved Ild, og efter nogen Tids Forløb var Fartøiet færdig til at løbe af Stabelen. Aarer havde Robinson fra Skibet og Seil forstod Fredag hyperlig at forfærdige af flettede Maatter. Endelig var Alt klart til Afreisen, og forsynet med Proviant og Vaaben begave de sig paa Reisen i den Retning, de antoge at Fastlandet laae. Det var imidlertid en fortvivlet Reise og hele Expeditionen løb uheldigt af, idet det uhandelige Fartøi, da det kom ud i Strømmen, ikke kunde modstaae Bølgernes Magt, men drev

afsted uden at lystre Andet end Elementernes Villie. Fredag blev aldeles modløs overfor denne ukjendte Fare, men Robinson, der havde mere at kjæmpe for og som kjendte Havets Rædsler, bevarede sin hele Koldblodighed. I sit lange Eneboerliv gjort fortrolig med i Alt at see Forsynets Vink og ivrig i at studere dets Villie, bebreidede han sig kun, at han vilde foregribe denne høie Villie og befrie sig selv istedetfor at lade Gud løse hans Lænker, naar han fandt det betimeligt, og meest bebreidede han sig, at han havde ledet et andet Menneske, sin eneste jordiske Ven, med sig i Fordærvelse; selv skjælvede han ikke for Døden, men han ynkedes over den stakkels Fredag, der var hensunken i Fortvivlelse. Tre Dage og Nætter tumlede de omkring i deres strøbelige Fartøi, indtil de naaede et Sted, hvor Robinson bemærkede en Strømforandring. Denne vidste han strax at benytte til sin Fordeel og med Seil og Aarer i Virksomhed lykkedes det dem omsider med uendelig Besvær og Anstrengelse af alle deres Kræfter at naae Øen igjen, og Robinson opgav nu foreløbig enhver Reiseplan, efterat han her saa pienshnlig ved en høiere Forsynsvillie var kastet tilbage til sin øde Ø og maatte være glad til at han slap med Livet. Fredag derimod forvandt længe ikke Indtrykket af denne eventyrlige Fart paa det vilde, udstrakte Hav i en aaben Baad.

Denne uheldige Seilads betog vore to Eneboere Tilbøieligheden til oftere at betroe sig til det aabne Hav, idetmindste uden tilstræk-

kelige Midler til at beherske det, og da de nu atter vare henviste til deres Øes snevre Territorium, optoge de deres Arbeide paany og gave sig til at dyrke deres Marker, befæste deres Bolig og indrette Et og Andet til Bequemmelighed. Store Strækninger af Jorden vare nu indhegnede til Marker; noget Korn, som Robinson havde fundet i det forliste Skib, havde han prøvet paa at saae; det lykkedes fortræffeligt; det lille Stykke Jord, han begyndte med, blev udvidet; hele Høsten blev frugtbargjort i en ny Udsæd, og snart bugnede det herligste Korn paa vidtstrakte Marker, næret af en Jordbund, der havde ligget brak siden Verdens Skabelse. Men hermed voxede ogsaa Arbeidet. Kornet skulde behandles, hvad der i og for sig for to Mand vilde kræve lang Tid, men først skulde endog de fornødne Redskaber forfærdiges, og da disse trods al anvendt Tid og Umage kun kunde blive meget ufuldkomne, blev den egentlige Behandling af Sæden meget langsommere. Der maatte ogsaa indrettes Forraadskamre til Optagelse af Korn, og — ja Robinson var ikke langtfra at give tabt, naar han tænkte ret over det Meget, han havde at bestille, og det uagtet han havde hele Tiden for sig. Hvad der kostede ham meest Hovedbrud var Forfærdigelsen af en Mølle til at male Kornet paa, og han maatte tilsidst nøies med at støde det i en Steenmorter. En herlig Grotte, rummelig og kølig, fik han ved at Fredag en Dag aandeløs og i den største Skræk kom styrtende fra Skoven og fortalte sin Herre,

at han i en Hule havde seet et forfærdeligt Uhyre med Ildøine. Robinson gik selv hen til det betegnede Sted, da han nok vidste, hvor meget Frygt og Overtro kan overdrive, og det viste sig da ogsaa, at Uhyret ikke var Andet end en gammel Buk, der i det Indre af en Hule laae og droges med Døden; men da denne Hule egnede sig fortræffelig til Forraadskammer, tog Robinson den ogsaa i lovlig Besiddelse som Arvegods efter Lamabukken, saasnart den havde udstødt sit sidste Suk.

De to Venners eensomme Liv blev atter forstyrret, og det viste sig, at Robinsons Frygt ikke var ugrundet, at nemlig de Vilde vilde glemme deres første Skræk og komme tilbage til Øen mere mandtallig end tidligere og mere forberedte. Fra en Høi bemærkede han og Fredag en Dag en heel Sværm af Kanoer, der nærmede sig hans Ø; han saae hvorledes de Fremmede, da de kom tæt til Land, opmærksomt med Øinene undersøgte Bredden og den tæt ved Kysten beliggende Skov, ret som om de anede en skjult Fjende. Noget Mistænkeligt maatte de ogsaa have opdaget, thi de gjorde ivrige Gesticulationer til hverandre og udstødte vilde Hyl; men de lagde dog efter nogen Raadslagning til Land, og det gjøs i Robinson, da han saae, at de bragte to Fanger iland, som vare udsete til at tilfredsstille disse Vildes kannibalske Vellyst. Nu var det vel et fortvivlet Vovestykke for to Mand at angribe en heel lille Armee paa over tredive Mand, men med Tillid til Gud og sine gode Vaaben

vilde Robinson dog forsøge det, og heller vilde han da falde end tillade at to Mennesker bleve slagtede og opædte, naar der var mindste Udsigt til at han kunde redde dem. Den trofaste Fredag vilde følge sin Herre til Seier eller Død, og de skyndte sig altsaa hjem for at hente flere Vaaben. For at Angrebet kunde have større Virkning, maatte de gjennem Skoven, hvorved de nærmede sig de Vildes Leirplads saa nær, at de fra et tæt Krat pludselig maatte kunde styrte frem midt paa Pladsen, hvis de ikke bleve opdagede for tidligt. Bevæbnede hver med en Bøsse, to Pistoler og en Sabel, anbefalede de sig i Guds Haand, trykkede hinandens Hænder endnu engang i trofast Venskab, og snege sig derpaa med Forsigtighed gjennem Skoven. Da de ankom til det yderste Krat, hvorfra de kunde overse hele den uhyggelige Plads, vare Kannibalerne midt i en af deres vilde Dandse; ved at see denne store Flok af blodtørstige Uhyrer, vilde, frigerske Skikkelser, midt i deres fanatiske Bloddands, og ved Tanken om, at de neppe vilde slippe deres Bytte uden en fortvivlet Kamp, sank rigtignok Modet lidt hos vore to Helte, og de dvælede et Øieblik. Nu blev den ene af Fangerne hentet for at offres, — Himmel! det var en Europæer! — — Robinson stirrede med spændt Opmærksomhed ind i den dandsende og springende Flok, i hvis Midte Offret var blevet stillet. Han kunde umuligt tage feil, — det var et blegt Ansigt med djærve og smukke Træk og graasprængt Skjæg. Der

maatte ikke dvæles en Minut, — allerede hævede sig den dræbende Øxe under et lille Ophold i Dandsen. „Fyr!“ raabte Robinson. Begge sendte paa eengang deres Skud ind i Flokken, og med Sablen i Haanden styrtede de hen mod den forfærdede Hob, som ved denne pludselige Hilsen adsplittedes og tyede ned mod Stranden. Benyttende sig af denne første Skræk rovede Robinson og Fredag sig heelt hen paa selve Offerpladsen, hvor de to Negere, der vare blevne ramte, laae i Sandet og under Hyl og Skrig væltede sig omkring. Den fangne Europæer var ligeledes sunken til Jorden, udmattet paa Sjæl og Legeme. Robinson bøiede sig over ham og en salig Fryd opfyldte hans Bryst ved nu for første Gang i disse mange, lange Aar atter at see et europæist Ansigt med disse aabne ædle Træk, der gjør Sindet godt at skue under alle Omstændigheder og særlig under saadanne som disse; i det Øieblik, disse to Mænds Øine mødtes, saae de dybt i hinandens Sjæl. Robinson overskar Fangens Baand og gav ham lidt frist Vand at drikke, og inderlig glad over sin uventet gjenvundne Frihed, reiste denne sig op og trykkede sin Befriers Hænder med Taknemmelighedens Varme. Da opfyldte et skingrende Hyl Luften, medens en Regn af Spyd og Pile susede dem om Ørene. Fredag, der hele Tiden opmærksomt havde iagttaget deres Fjenders Færd, advarede nu Robinson og den Fremmede, eftersom de vilde saae en haard Dyst at bestaae. Da den første Skræk nemlig havde lagt sig, havde de Vilde samlet sig paa

Kystbredden og efter en kort Raadslagning, under hvilken de formodentlig havde overtydet sig om, at deres Modstandere trods deres overnaturlige Angrebsmaade dog kun vare dødelige Væsener som de selv, vare de blevne enige om at foretage et Angreb. I en tæt Hob trængte de hylende frem, idet de for hvert Skridt sendte en Masse Spyd og Pile som Forløbere. Robinson gav den Fremmede sin Sabel og de tre Mænd vege lidt tilbage for at møde den samlede Hob med større Kræfter. „Pistolerne frem, Fredag, og det glatte Lag midt i Flokken, naar jeg giver Tegn," hviskede Robinson under Tilbagerykningen. Gjort dristige ved den lille Floks tilsyneladende Modløshed, styrtede den tætte Masse frem med et triumpherende Hyl, — men standsede som lynslagne, idet den paa ganske kort Hold, da den troede sig Seiren vis, blev modtaget med fire Pistolers Ladning. De Saarede styrtede til Jorden i Skræk og Smerte, og den overnaturlige Maade, hvorpaa de Vilde saaledes standsedes i deres Triumph, saagodtsom ved de to Mænds blotte Hænder, slog dem med Rædsel, — i næste Nu styrtede de ned til deres Kanoer for ved Flugt at frelse Livet. Den Fremmede forfulgte dem med Sablen i Haanden, men i sin Hidsighed kom han dem for nær; et Par af de Kjækkeste vendte om og angreb deres løsslupne Fange med vildt Raseri; ved opmuntrende Raab kaldte de Flere tilbage fra Flugten; ham kjendte de og turde de binde an med, og det vilde have været ude med ham, hvis ikke Fredag hurtigt var ilet ham

til Undsætning. En fortvivlet Kamp opstod, som dog vilde have faaet et uheldigt Udfald for de To mod saa Mange, om ikke Robinson, der imidlertid havde faaet begge sine Pistoler ladet, havde afgjort Kampen ved at kaste sig midt i Flokken og strække to Mand til Jorden med sit dræbende Skyts. Nu kunde Intet standse de Vildes Flugt, og under en øresønderrivende Hylen og Skrigen styrtede de ned til Stranden, kastede sig i Kanoerne og roede bort med en Hastighed som om deres onde Aand var dem i Hælene med Torden og Lynild. Robinson, der var den Roligste og meest Betænksomme, afskar ved sin hurtige Forfølgelse flere Kanoer, som vel tilsyneladende vare tomme, men som han ventede sig god Nytte af. Nu var Seiren vis og de tre Venner, der i Forening havde overstaaet en stor Fare, rakte hinanden Haanden til Lykønskning. Man gik nu ned for at besee de erobrede Kanoer; i den ene traf den Befriede sin Medfange, som under Kampen var blevet kastet ned paa Bunden af en Kano for at gjemmes til bedre Tider, og der laae han og stønnede i sine Baand, uvis om han skulde frygte eller haabe. Robinson overskar hans Baand og hjalp til med at føre ham iland. Da Fredag ved tilfældigt at vende sig om fra en af de andre Kanoer, saae denne sidste Gjæst, udstødte han et eiendommeligt vildt Skrig, satte med et vældigt Spring iland, hylede og hvinede og dandsede omkring, græd og lo paa eengang, indtil han fløi den befriede Neger om Halsen og næsten

qvalte ham med Kys og Favntag. Saa besynderlig havde Robinson aldrig seet sin Ven, men han fik snart en Forklaring og undrede sig da ikke længer, — det var Fredags Fader, der saaledes var reddet paa den samme Ø som Sønnen. Robinson forstod sin vilde Vens Glæde, og den Tanke gjorde sig uvilkaarlig gjældende i hans Sjæl, om han nogensinde vilde naae at see sin Fader igjen og slutte ham i sine Arme. Denne indre Bevægelse greb ham ved dette Tilfælde saa stærkt, at han maatte gaae lidt affides for at samle sin sædvanlige Rolighed.

Da endelig den første Gjensynsglæde var overstaaet, maatte de til at begrave de Døde og undersøge de Saarede. Af disse Sidste vare der tre, men kun let saarede, og da Robinson under sit Ophold hos Sørøvercapitainen havde lagt Mærke til Behandlingen af Saar, hjalp han de tre Vilde saa godt han kunde og gav dem derefter den ene Kano, som de kunde benytte til Hjemreisen. De lod ikke til at kunde forstaae en saadan menneskekjærlig Behandling, men satte dog tilbørlig Priis paa Friheden, idet de skyndte sig ned til Strandbredden og skyndsomt seilede bort, formodentlig mere end nogensinde overbeviist om, at det havde været en overjordisk Aand, de vare faldne i Hænderne paa, siden han ikke havde spiist dem. Robinson var glad da han saae dem seile bort, thi han vilde nødig indvie Fremmede i sit Riges Forsvarsevner, og nu, da Krigen var aabnet, vidste han, at han vilde

faae alle sine Naboer til Fjender. De fire Kanoer, der endnu vare tilbage af de erobrede, bleve derpaa førte hen til den Kant af Øen, hvor Robinsons Fæstning laae.

Det var nu Robinson særlig om at gjøre, at lære sin nye Omgivelse at kjende, hvilket havde sine Vanskeligheder, især da Europæeren var en Spanier og saaledes aldeles uforstaaelig for vor engelske Ven. Her kom Fredag ham imidlertid uventet tilhjælp; den Fremmede — en Capitain, hvis Skib var forliist, havde nemlig siden sit Skibbrud opholdt sig hos de Vilde tilligemed flere af sit Mandskab, og han havde i den Tid optaget Saameget af de Vildes Sprog og Sæder, at han kunde gjøre sig forstaaelig for dem. Han fortalte da, at paa den Ø, de i en aaben, skrøbelig Baad var tvet til under den voldsomme Orkan, vare de blevne modtagne af Indvaanerne med Venlighed. De vare efter Skibets Stranding kun 7 Mand tilbage, som bleve kastede op paa denne Ø, og der var for dem intet Andet at gjøre end at dele Vilkaar med deres ædelmodige Beskyttere, hvilket i Begyndelsen faldt haardt nok, men efterhaanden bleve Matroserne saa naturaliserede, at flere af dem indgik Ægteskab med nogle sorte Skjønheder, og de levede saaledes Alle i bedste Velgaaende, indtil deres idylliske Liv, blev forstyrret af en fjendtlig Stamme paa en af Naboøerne. De fredelige Indvaanere bleve uventet overfaldne af deres langt overlegne Fjende; de forsvarede sig med Heltemod, kraftigt understøttede af Europæerne, men de maatte

vige, og i det afgjørende Øieblik styrtede Europæerne og flere kjække Sorte sig med Fortvivlelsens Voldsomhed mod de fremstormende Fjender for at opholde dem saalænge, indtil Qvinder, Oldinge og Børn kunde komme i Sikkerhed, at de ikke skulde falde i de ubarmhjertige Hænder, der vare saa graadige efter at gribe dem; det heltemodige Forsøg lykkedes, men Flere faldt og den spanske Capitain med sin trofaste Vaabenfælle, Fredags Fader, bleve fangne. Saaledes lød Historien, og for den prøvede Robinson var det af en forunderlig velgjørende Virkning at betragte hvorledes Forsynet ad de besynderligste Veie fører Menneskets i Blindhed, ofte modstræbende, til et eller andet Maal. Men han skulde komme til at undre sig endnu mere, idet nemlig den spanske Capitain, da han traadte ind i sin Værts Bolig, næstefter at forbauses over det Sindrige ved det hele Arrangement, stadsende gjenkjendte flere Ting som sin oprindelige Eiendom, og ved den Forklaring, der nu blev afgiven paa begge Sider, viste det sig, at det strandede portugisiske Skib var det, Capitainen havde forladt. Robinson tog da de to smaa Æsker med Juveler og Guldstøv frem og viste ham; med en øieblikkelig Glæde gjenkjendte Capitainen sin kostbare Skat; men Glæden tabte sig ligesaa pludselig ved Tanken om, at nu var den ham jo ikke til ringeste Nytte. „Hvo kan vide," sagde Robinson, thi han havde endnu ikke opgivet Tanken om at komme til at henleve sin Alderdom i den civiliserede Verden; ogsaa han

havde i dette Haab en lille Skat beroende, som han Tid efter anden havde funden, Guldstøv og smaa Guldstykker, som vel først maatte renses, men som dog repræsenterede en temmelig anseelig Capital.

Efter det forfriskende Maaltid gjorde vore Venner en Spadseretour omkring i Robinsons Rige; Capitainen forbandsedes over den Taalmodighed og den forstandige Benyttelse af de mindste Smaating i Naturen, han her saae colossale Prøver paa, og da Robinson fortalte ham, hvorledes han fra den første Dag havde maattet arbeide sig frem uden Hjælpemidler, og hvilke Hindringer han havde havt at kjæmpe med, da erkjendte Spanieren, at mangen Anden vilde være sunken hen i Fortvivlelse.

Fredags og hans Faders Glæde over at have truffet hinanden, var ubeskrivelig; de dandsede, loe og sladdrede og vare ret som to Børn; kun kunde den Gamle ikke ret forstaae, hvorledes Sønnen havde forandret sig saameget paa den korte Tid; han var nemlig bleven lidt civiliseret, men det var Noget, som den bedagede Neger betragtede som Overnaturligt; ikke destomindre lod det dog til, at han syntes bedre om det, end om sin Naturtilstand.

Robinson fattede nu en Plan, som han i et Statsraad meddelte sine Venner. Idet han nemlig vilde have sin Ø befolket, tænkte han, at de blandt de Vilde boende Europæere muligt kunde have Lyst til at flytte over paa hans Ø, for at bosætte sig, og der var jo Intet til Hinder for, at de af de oprindelige

Indvaanere, der havde Lyst til at skifte Bolig, kunde følge med, naar de vilde underkaste sig de Vedtægter, som Robinson fandt nødvendigt. Planen fik en Styrke deri, at Robinsons Ø var særdeles frugtbar, hvorimod den anden Ø ikke kunde frembringe Føden til sine Beboere, men disse maatte hjælpe sig med Fiskeri. Efter moden Drøftelse blev Planen ogsaa antaget og man besluttede saasnart det lod sig gjøre at sende en Deputation til Naboøen med Forslaget; dertil udvalgtes Capitainen og Fredags Fader, som efter nogle Dages Forløb afseilede i deres Ærinde.

Fredag var blevet et heelt andet Menneske siden han havde gjenfundet sin Fader, hvem han elskede med den inderligste Kjærlighed og for hvem han nærede en Ærbødighed, der grændsede til barnlig Tilbedelse og som kun kunde concurere med den, Robinson indgjød ham. Da den bedagede Negerolding derfor atter vovede sig tilbage til sin uheldsvangre Fædreø, var det for Sønnen, som om han skulde miste ham, saa at Robinson maatte opbyde al sin Majestæt for at holde ham tilbage hos sig, og senere havde Besvær med at trøste ham. Hver Dag, hver Time maatte Fredag ned til Stranden for at see om Kanoerne ikke nærmede sig, og Robinson blev rørt ved at see den Sorg Skuffelsen tegnede i hans ærlige sorte Ansigt. Temmelig lang Tid forløb imidlertid, saa at selv den rolige Robinson begyndte at nære Frygt for et uheldigt Udfald, men han sagde Intet. Planen havde dog fyldt

vor Eneboer med en dyb Glæde, det var derfor ikke uden Smerte at han kunde tænke sig den strande. Den aarvaagne Fredag var vant til at læse i sin Herres Ansigt, saa at ogsaa han blev taus og forstemt. Men en Dag opløste al Tvivl og Frygt sig, idet de saae en Sværm af Kanoer under høie Jubelraab lægge til Land, hvor de bleve modtagne af den dandsende og grædende Fredag, som var ellevild da han saae sin Fader igjen. Da Alle vare komne iland og nærmede sig Robinson, traadte denne dem imøde med den rolige Alvor, der var en Frugt af tyve Aars eensom Tilværelse. Han tiltalte dem med Venlighed og lod dem derefter aflægge en høitidelig Ed paa at intet Fjendskab, ingen ond Tone skulde komme til at herske mellem disse Nybyggere, og at de i ethvert Spørgsmaal, hvor deelte Meninger gjorte sig gjældende, vilde nøie prøve det i en fælles Raadslagning. Alle aflagde den høitidelige Ed og gave derpaa hverandre Hænderne. Der vare foruden de 5 Europæere — som nu havde forsynet sig med Hustruer for at forplante den nye Befolkning — ogsaa et Par Negere af den Stamme, Europæerne forlode, og som havde faaet disse saa kjære, at de vilde dele Udvandringen med dem.

Nu blev der da et storartet Byggeforetagende sat iværk, og snart reiste sig en heel lille stærk Landsby, hvor hvert Huus for sig var en lille Skandse og alle Husene vare forbundne med hinanden, da man kjendte de omboende Stammers krigerske Ondskabsfuldhed

og maatte være belavet paa engang at modtage et Angreb, da de uden Tvivl vilde længes efter at prøve Kræfter med den nye Republik.

Det Liv, der saaledes aabnede sig for Robinson, havde en velgjørende Virkning paa hans Charakteer og Følelse. Den eensomme, afsondrede Tilværelse han nu snart havde ført i en halv Menneskealder, havde gjort ham mørk og indesluttet; nu syntes menneskelig Omgang at oplive ham noget. Hans Coloni elskede og agtede ham som en Fader, adlød ham som en Konge; han havde ogsaa stedse et venligt Ord og et godt Raad til Enhver. Om Søndagen forrettede han Gudstjenesten, og naar man derefter samledes for at forslaae en Hviletime med Samtale og ufskyldig Munterhed, kom Alle til Robinson og det interesserede ham at fortælle dem Brudstykker af sit mærkelige Liv.

Saaledes sadde de en Dag i Samtale, da der kom et Skrækkens Budskab fra den S. hvor Spanierne vare flyttede fra, at nu havde deres Fjender atter forøvet et af deres morderiske Overfald; denne Gang vare de trængte dybt ind i Landet, skjændte og brændte paa det Grusomste overalt, hvor de kom frem; de stakkels Overfaldne bade derfor i deres Nød om Hjælp, hvis saadan var muligt. Den spanske Capitain var den Første, der reiste sig; i hans harmfunklende Øine læste man hans Beslutning; Alle reiste sig derpaa, men deres Blikke dvælede ved Robinson for at høre hans Befaling. Nu reiste ogsaa han sig og i hans

alvorlige Anfigt læste man en dyb Bevægelse. „Gud skal være mit Vidne," sagde han, „at jeg kun nødig udgyder Menneskeblod, men forgjæves maa Ingen bede om vor Hjælp." Alle velbevæbnede bestege de Kanoerne og ankom netop til Øen i et kritisk Øieblik, da de Ulykkelige trods deres heltemodige Forsvar vare nærved at bukke under. Robinsons ved sine frygtelige Vaaben stærke Armee afgjorde Udslaget, men ikke uden en fortvivlet Kamp, hvor navnlig de Fjendtlige led et stort Mandefald, inden de opløste sig i Flugt. Men ogsaa Republikkens Mandskab havde lidt, idet det havde Flere saarede og En død; men denne Ene var Fredags Fader. Det var et hjerteskjærende Syn at see den tappre Neger, der tilligemed Oldingen havde hørt til de Forreste i Kampen, kaste sig over sin Faders afsjælede Legeme, hulkende og jamrende som et lille Barn, og næsten afsindig i sin Sorg som forhen i sin Glæde.

Efterat denne Seier var vundet, begyndte en Tid fuld af Fred og Velsignelse for den lille Republik; kun Robinson led og med ham den trofaste Fredag, som ovenikjøbet begræd Tabet af sin elskede Fader. Robinson maatte nemlig bebreide sig selv, at jo mere øiensynlig Gud overøste ham med Velgjerninger, som en Lindring for hans mangeaarige Lidelser i afsondret Eensomhed, desto mægtigere blev Længselen i hans Bryst efter at gjensee sit Fædreland og sine Forældre om de levede endnu. Men hvo formaaer at beskrive de Følelser, der bestor-

mede ham, da han endelig en Dag saae en engelsk Orlogsmand kaste Anker ud for hans Ø og sende en bevæbnet Chaluppe iland efter Drikkevand. Nu saae han det sikkreste Tegn fra Himlen og snart var Alt indrettet til hans Modtagelse som Passageer. Fredag ledsagede sin Herre og Capitainen benyttede Leiligheden til atter at komme til Europa. De Øvrige derimod bleve tilbage og tung var Afskedens Øieblik, da Robinson for stedse forlod sin Ø og sine kjære Undersaatter; under sorgfuld Taushed gled Skibet ud paa Havet, — og nu var Robinson paa Veien til sit Hjem.

Robinsons Moder var forlængst død og borte; hans Fader havde opgivet Haabet om nogensinde at komme til at see sin fortabte Søn. Uendelig dyb var derfor hans Overraskelse og Glæde, da Robinson fremstillede sig for ham ved sin Hjemkomst. Vel gjenkjendte han ikke sin Søn i den graahærdede, alvorlige Mand med de steenfaste, haarde Ansigtstræk, men den hjemkomne Eneboer gav sin bedagede Fader at forstaae, at i 25 Aar havde aldrig et eneste Smiil banet sig Vei til hans Læber, — nu havde han reent glemt at spøge.

Robinson nedsatte sig i sin Fødeby tillige med Fredag og de levede i mange Aar i Fred og Ro som agtede Borgere.

Trykt i Lund & Jensens Bogtrykkeri.